

[Justitsministeren.]

Apparatet i Gang pludselig, det maa ske i Form af en Afvikling, og det er efter mit bedste Skøn sket saa hurtigt og saa forsvarligt, som det overhovedet kunde gøres. Der er ikke sket nogen anden Krænkelser af Grundloven end den, der følger af, hvad Nød byder. Det er jo givet, at naar der sidder, jeg ved ikke hvor mange Tusinde, 6 000 eller 10 000 internerede, kan de ikke alle inden 24 Timer stilles for en Dommer, og der har jeg stillet mig paa det Standpunkt — vil man bebrejde mig det, maa jeg tage Ansvaret —, at de, der afgives til Retten, skal afgives saadan, at de passerer et anstændigt Grundlovsforhør. Jeg kunde jo godt have sagt til Politiet: Fræmstil 50 eller 100 ad Gangen paa Transportbaand for en Dommer og prøv at faa dem fængslet, men det synes jeg var uanstændigt. Jeg synes, at naar de kom frem for Dommeren, skulde ikke blot Grundlovens formelle Bestemmelser overholdes, men saa skulde de i et sædvanligt Grundlovsforhør. Et Grundlovsforhør tager, efter hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring, i det mindste 10 Minutter, ofte længere, og dermed er Begrænsningen givet for, hvor hurtigt det hele kan gennemføres. Der er ikke sket nogen Forsinkelse i Afleveringen fra Politiet til Retten siden den 13. Maj.

Jeg sagde, at jeg stod med det ene Ben det ene Sted og det andet det andet Sted. Det skal man nu ikke tage for tungt paa. Jeg kan jo ikke fjerne det Faktum, at jeg kommer fra Frihedsbevægelsen; det er klart; men jeg er nøje opmærksom paa, at enhver Handling, som jeg foretager i mit Embedes Medfør, har jeg mit embedsmæssige Ansvar for. Derfor kan jeg godt tage Telefonen og snakke med dem, der var mine Kammerater i den Tilstand, jeg tidligere levede i, uden at jeg kommer til at krænke de Pligter, der paahviler mig som en af Statens Tjenestemænd.

Jeg tror, at det Spørgsmaal, som blev stillet af det ærede Medlem Hr. Lannung, har jeg allerede besvaret, nemlig Spørgsmaalet om, hvordan det har sig med den kommanderende Generals Stilling til Stykkerne.

I øvrigt gjorde det ærede Medlem Hr. Rytter forskellige Bemærkninger til mig. Er Forholdet mon ikke det, at vi er inde paa et Omraade, hvor der er en Uoverensstemmelse mellem det ærede Medlem og mig, mellem hvad vi hver for sig mener, en Uoverensstemmelse, som jeg tror, vi var paa det rene med paa Forhaand, for vi har jo talt om Tingene før i Dag. Det

drejer sig vist om tre Punkter i Loven, hvor jeg naturligvis ikke kan have noget imod at man ønsker en Ændring, men hvor jeg ogsaa maa have Lov at sige, at jeg tror, jeg alt overvejet og alle Omstændigheder taget i Betragtning alligevel har stillet mig paa det mest praktiske Standpunkt. Ogsaa jeg er gaaet til Afslutning af de Overvejelser, som ligger bagved, med Følelsen af et stærkt Ansvar.

Jeg vil til Slut blot sige, at det er ikke min Agt at krænke Dommerne, specielt Underdommerne. Jeg gør det heller ikke, men der var ogsaa mellem Underdommerne tre, som det har været nødvendigt at sætte fast.

Steincke: Det er jo rart, naar en saa alvorlig og vigtig Forhandling som denne i hvert Fald paa enkelte Punkter kan ende i fuld Klarhed og Overensstemmelse mellem den høje Regerings Medlemmer og Rigsdagens Repræsentanter, og det forekommer mig i hvert Fald at være Tilfældet med Hensyn til de ulovlige Anholdelser. Vi har Justitsministerens Tilsagn om — hvad der er selvfølgelig —, at Grundloven skal holdes saa vidt gørligt. Vi har Justitsministerens Udtalelse om, at fra den 13. Maj er Politiet indtraadt i sin gamle Stilling med Hensyn til Anholdelser. Men naar det er Tilfældet, hvad er der saa egentlig tilbage for Justitsministeren at overveje? Vi har Loven, vi har Politiet, og vi ved, hvordan Politiet skal optræde over for ulovlige Anholdelser. Jeg ser ikke, at den højtærede Justitsminister, som har saa meget om Ørene i Forvejen, behøver at bekymre sig om det Punkt. Det maa formodes ligesom i tidligere Tid at sortere under de paagældende Politimyndigheder. Og dette har ikke det fjerneste at gøre med den højtærede Justitsministers af os alle paaskønnede Forbindelse med Frihedsbevægelsen. Jeg tror ikke, der er et eneste Medlem i denne Sal, der vil have det allerfjerneste imod, at den højtærede Justitsminister telefonerer for at tale med Frihedsbevægelsens Repræsentanter, i hvert Fald ikke, saa længe man ikke ved, hvad Samtalen er gaaet ud paa.

Rytter: Den højtærede Justitsminister sagde, at den gamle Straffelov var tilstrækkelig til at anholde dem, der skulde anholdes, men han svarede ikke paa min Bemærkning om, at det var en Betingelse for Arrestation efter den gamle Straffelov, at der kunde idømmes Fængselsstraf, og mange af disse Forhold vilde efter den gamle Straffelov ikke medføre den Følge, derfor var en